

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: J. M.

zastoupena advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D.
sídlem Chodská 1366/9, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti výroku I. rozhodnutí žalovaného č. j. 25957/23/5300-21442-809464 ze 3. 8. 2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a napadené rozhodnutí.

1. Jádrem sporu je otázka, zda žalobkyně splnila podmínky pro provedení opravy daně u jí vystavených daňových dokladů ve smyslu § 43 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané

hodnoty (dále jen „ZDPH“), potažmo zda jakožto vystavitelka daňových dokladů na fiktivní plnění musela prokázat svou dobrou víru nebo včas zcela vyloučit nebezpečí ztráty daňových příjmů, které může vzniknout z uplatnění nároku na odpočet daně příjemci těchto daňových dokladů.

2. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „**správce daně**“) vydal 10. 3. 2021 a 24. 8. 2021 platební výměry, kterým žalobkyni vyměřil DPH za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2020 a 1. čtvrtletí 2021. Prvostupňovým rozhodnutím předcházely výzvy k odstranění pochybností z 7. 12. 2020 a 14. 6. 2021, kterými žalobkyni vyzval k prokázání nároku na odpočet u jí přijatých plnění dle § 72 a § 73 ZDPH a dále k prokázání, že tato plnění byla skutečně přijata a použita k uskutečnění její ekonomické činnosti. Ve výzvě vztahující se ke zdaňovacímu období 3. čtvrtletí 2020 vyjádřil pochyby pouze ve vztahu k přijatým plněním; ve výzvě vztahující se ke zdaňovacímu období 1. čtvrtletí 2021 vztáhl pochyby také na plnění uskutečněná. Při formulaci pochyb vycházel z analýzy žalobkyní vykazovaných hodnot v přecházejících daňových přiznáních (nízký podíl uskutečněných a přijatých plnění, vysoké obraty), opakovaných pozdních podání přiznání, ekonomické činnosti neodpovídající vykazovaným hodnotám, struktury obchodních partnerů, absence zaměstnanců, nedohledání úhrad za deklarovaná plnění v předložených výpisech z účtů apod. Neboť žalobkyně přes zmíněné výzvy ničeho nepředložila, neodstranila pochyby správce daně, a ten proto přistoupil k „vynulování“ sporných hodnot tvrzených žalobkyní v jejích daňových přiznáních a poté k vydání platebních výměrů.
3. Proti oběma platebním výměrům podala žalobkyně odvolání. V rámci odvolacího řízení uvedla, že byla využita její bývalou účetní, paní J. Ch., která jejím jménem vystavovala daňové doklady na fiktivní plnění a rovněž zahrnovala do žalobkynina účetnictví fiktivní plnění na vstupu (přijatá plnění). Žalobkyně zároveň podala dodatečné daňové tvrzení za 3. čtvrtletí 2020, v němž původně tvrzená plnění vyloučila. Svým odběratelům záhy vystavila a zaslala opravné daňové doklady. Těžiště sporu se tím přesunulo na otázku, zda byla žalobkyně oprávněna provést u jí vystavených daňových dokladů za 3. čtvrtletí 2020 opravu daně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že žalobkyně byla povinna dle § 108 odst. 4 písm. f) ZDPH, ve znění účinném do 30. 9. 2021, přiznat daň, kterou uvedla na vystavených daňových dokladech, bez ohledu na to, zda fakturované plnění bylo fiktivní či nikoliv. Možnost opravy daně dle § 43 ZDPH totiž daňovým subjektům svědčí pouze za předpokladu, že jakožto vystavitelé faktury prokáží svou dobrou víru nebo včas zcela vyloučí nebezpečí ztráty daňových příjmů. Ani jednu podmínku však žalobkyně nesplnila. Žalovaný proto žalobou napadeným rozhodnutím obě odvolání zamítl a oba platební výměry potvrdil: ve vztahu k 3. čtvrtletí 2020 výrokem I., ve vztahu k 1. čtvrtletí 2021 výrokem II.

2. Průběh soudního řízení.

2.1. Původní soudní řízení.

4. Žalobkyně v žalobě trvá na tom, že jí měl správce daně opravu daně dle § 43 ZDPH umožnit. Popsala pracovní vztah s paní Ch., kterou na určitou dobu pověřila k vedení svého účetnictví, a poté, co zjistila, že za jejími zády mimo jiné vystavuje daňové doklady na fiktivní plnění, podala na ni trestní oznámení. Neboť paní Ch. žalobkyni nepředložila žádné vysvětlení ani daňovou evidenci či vystavené nebo přijaté daňové doklady, jakož ani daňová přiznání nebo kontrolní hlášení, žalobkyně musela sama rekonstruovat svoji daňovou evidenci, a na základě ní poté vystavila a doručila svým odběratelům opravné

daňové doklady a současně podala dodatečná daňová přiznání a následná kontrolní hlášení reflektující vystavené dobropisy. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že vystavení opravných dokladů a jejich doručení odběratelům pro opravu daně nepostačuje. Jiné požadavky by šly nad rámec zákona.

5. Žalobkyně namítá, že žalovaný vykládal judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) týkající se dobré víry a včasného vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů vadně v její neprospěch. Především s odkazem na rozsudek C-566/07, *Stadeco* z 18. 6. 2009 dovozuje, že k zajištění vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů postačí vystavení a doručení dobropisů odběratelům. Upozornila, že opravě daně nebrání, pokud jsou původní daňové doklady vystaveny „fiktivně“.
6. Nakonec žalobkyně upozorňuje na to, že ačkoliv se správce daně dozvěděl, že provedla opravu výše daně, neinicioval u příjemců původních daňových dokladů žádný kontrolní úkon za účelem ověření, zda snížili svůj odpočet o částku uvedenou na dobropisu. Jinými slovy daňové orgány věděly, že žalobkyniní odběratelé vadně stanovili daň, nic však nečinily; naopak nečinnost obchodních partnerů přičítaly žalobkyni k tíži. Žalovaný toliko zjistil, zda u nich správce daně provedl nějaký kontrolní úkon a zda podali dodatečná daňová přiznání. Avšak nezkoumal, zda příjemci dobropisů zahrnuli tyto opravné daňové doklady do svých (slovy žalobkyně) „řádných daňových přiznání“. Z uvedeného důvodu byl skutkový stav zjištěn nedostatečně.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě sděluje, že rozumí nelehké životní situaci žalobkyně, avšak popsane okolnosti ji nemohou vyvázat z důsledků činnosti její bývalé účetní, na kterou se zcela spolehla. Proto vystavování fiktivních faktur se plně přičítá žalobkyni, která paní Ch. k těmto úkonům zmocnila. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by daňové orgány nebyly povinny respektovat právo Evropské unie. Ust. § 43 ZDPH sice nestanoví podmínku dobré víry a včasného vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů, avšak jsou to mimo jiné i daňové orgány, které mají povinnosti řídit se unijním právem. Ostatně sama žalobkyně na judikaturu SDEU v žalobě odkazuje. Platí tedy, že za účelem zachování neutrality DPH je osoba, která vystaví daňový doklad, na kterém uvede daň, povinna tuto daň také přiznat, a to bez ohledu na to, zda se plnění fakticky uskutečnilo, a nezávisle na povinnosti odvést daň z plnění podléhajícího DPH.
8. Výjimku tvoří například chybně uvedená daň u osvobozeného plnění nebo daň uvedená v nesprávné výši. Možnost opravy takto neodůvodněně naučtované daně by však měla být poskytnuta pouze tehdy, pokud vystavitel prokáže svou dobrou víru nebo včas zcela vyloučí nebezpečí ztráty daňových příjmů. Žalobkyně v dobré víře nebyla: opakovaně vlastnoručně podepisovala potvrzení podání učiněné datovou zprávou neopatřenou uznávaným elektronickým podpisem a paní Ch. tzv. kryla. Žalobkyně rovněž dlouhodobě mlčky inkasovala na svůj bankovní účet „vratky daně“ (nadměrný odpočet), ačkoliv musela vědět, že jí nenáleží. Navíc ani zavčasu nevyloučila nebezpečí ztráty daňových příjmů; naopak se až v rámci kontrolních postupů dozнала k tomu, že faktury vystavovala na fiktivní plnění. Zároveň žalovaný zjistil, že žádný z odběratelů nepodal dodatečné daňové přiznání. Žalovaný dodal, že všichni odběratelé ve svých řádných kontrolních hlášení (pokud je podali) předmětné fiktivní daňové doklady v oddíle B.2 vykážali a nárok na odpočet uplatnili. Ke ztrátě daňových příjmů tak evidentně došlo.
9. Soud rozsudkem č. j. 10 Af 19/2023-53 z 21. 12. 2023 zrušil napadené rozhodnutí ve výroku I., jímž žalovaný zamítl žalobkynino odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro

hlavní město Prahu z 10. 3. 2021, a v tomto rozsahu vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (I. výrok rozsudku); ve zbytku žalobu zamítl (II. výrok rozsudku) a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení (III. výrok rozsudku). Soud shledal, že pro možnost opravy výše daně uvedené na vystavené faktuře je ve smyslu unijní právní úpravy třeba, aby žalobkyně jakožto vystavitelka faktury mimo podmínky stanovené § 43 ZDPH byla v dobré víře nebo včas zcela vyloučila riziko nebezpečí ztráty daňových příjmů. Žalobkyně sice neprokázala, že byla v dobré víře, nicméně žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav co do podmínky včasného vyloučení rizika ztráty daňových příjmů. Žalovaný se omezil na konstatování, že k daňové ztrátě „s jistotou došlo“. To dovedl na základě toho, že žalobkyně předložila opravné daňové doklady až v rámci kontrolních postupů správce daně, čímž toliko deklarovala své podvodné jednání, a zároveň že žádný z odběratelů žalobkyně nepodal dodatečné daňové přiznání. To je však pro posouzení klíčové otázky zcela nedostatečné; žalovaný měl zkoumat jednotlivé obchodní případy a chování plátců a konkrétně identifikovat, zda ke ztrátě daňového příjmu vůbec mohlo dojít, zda k ní došlo, či zda byla vyloučena.

10. Žalovaný proti rozsudku zdejšího soudu z 21. 12. 2023 podal kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vyhověl rozsudkem č. j. 9 Afs 10/2024-41 z 27. 3. 2025, kterým rozsudek z 21. 12. 2023 ve výroku I. a III. zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. Shledal, že rozsudek zdejšího soudu je nezákonný pro vadu řízení, která spočívá ve vybočení z mezí žalobních bodů v rozporu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť městský soud přezkoumal skutková zjištění, na nichž založil žalovaný svůj závěr o včasném nevykloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů, a zabýval se nejrůznějšími možnými skutkovými variantami, ačkoli správně se měl nejprve zaměřit na to, zda žalobkyně tato skutková zjištění vůbec zpochybnila. Uvedená skutková zjištění žalovaného navíc mají dle NSS základ v provedeném dokazování, které zohledňovalo rozložení důkazního břemene mezi žalobkyni a žalovaného v souladu s § 92 odst. 3 a § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu; z žádného zákonného ustanovení ani z povahy věci nevyplývá, že by důkazní břemeno ohledně vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů nesl ve vztahu k některým skutečnostem bez dalšího žalovaný, resp. správce daně.

2.2. Nynější soudní řízení.

11. Soud 12. 5. 2025 účastníkům řízení v návaznosti na rozsudek NSS z 27. 3. 2025 dal prostor k případnému vyjádření ve věci a zároveň je poučil ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Žalovaný ve vyjádření z 16. 5. 2025 s odkazem na rozsudek NSS z 27. 3. 2025 uvedl, že žalobkyně v žalobě i v průběhu daňového řízení žádným způsobem nezpochybnila závěr o včasném nevykloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů, ač tak měla učinila v souladu s rozložením důkazního břemene v daňovém řízení. Toliko z procesní opatrnosti žalovaný uvedl, že v mezidobí od vydání rozsudku městského soudu z 21. 12. 2023 přistoupil k doplnění odvolacího řízení ve smyslu § 115 daňového řádu, v rámci kterého bylo bez jakýchkoliv pochybností znovu prokázáno, že ke ztrátě daňových příjmů v souzeném sporu došlo; všichni žalobkynini odběratelé si ve svých řádných daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty a kontrolních hlášeních fiktivní daňové doklady uplatnili a nárokovali z nich odpočty daně, přičemž tito odběratelé ani po vystavení opravných daňových dokladů ze strany žalobkyně dodatečná daňová přiznání k DPH, resp. následná kontrolní hlášení, nepodali. Žalovaný přílohou vyjádření zaslal doplnění stanoviska správce daně z 21. 3. 2025, které dle jeho názoru tato tvrzení prokazuje.
13. Žalobkyně se k věci již nijak nevyjádřila.

3. Posouzení věci soudem.

3.1. Podmínky soudního řízení.

14. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.) včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Soud byl navíc při posouzení věci vázán právním názorem vysloveným NSS v rozsudku z 27. 3. 2025.
15. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), neboť žalobkyně s tímto postupem nevyjádřila nesouhlas (ani v původním řízení, ani po vrácení věci z NSS) a žalovaný s ním ve vyjádření z 16. 5. 2025 výslovně souhlasil. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009). Provedení žalovaným předložených důkazů – Kontrolní hlášení odběratelů za 3. čtvrtletí 2020 a Doplnění stanoviska správce daně z 21. 3. 2025 – soud považoval za nadbytečné.

3.2. Oprava daně ve světle tuzemské a unijní právní úpravy.

16. Povinnost přiznat daň z dokladu, na kterém vystavující osoba uvede DPH, stanovuje § 108 odst. 4 písm. g) ZDPH [v době rozhodné pro nyní posuzovanou věc se jednalo o § 108 odst. 4 písm. f) ZDPH]: „*Přiznat daň jsou povinni [...] f) osoba, která vystaví doklad, na kterém uveden daň [...].*“
17. Citované ustanovení vychází z čl. 203 směrnice Rady 2006/112/ES z 28. 11. 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty, jež nahradila šestou směrnicí Rady ze 17. 5. 1977, o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se dani z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (77/388/EHS) [srov. např. rozsudek NSS č. j. 5 Afs 408/2019-32 z 20. 11. 2020]. Do českého ZDPH bylo dané pravidlo zařazeno právě v důsledku implementace čl. 21 odst. 1 písm. c) šesté směrnice (srov. důvodovou zprávu k ZDPH; sněmovní tisk č. 496/0, 4. volební období, 2002-2006, dostupná na www.psp.cz).
18. Cílem tohoto pravidla je zachování neutrality DPH a vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů, neboť příjemce dokladu (faktury), na kterém je DPH uvedena, má právo na odpočet DPH, je-li plátcem této daně. Tento závěr vyplývá z judikatury SDEU týkající se výkladu čl. 203 směrnice 2006/112/ES, resp. čl. 21 odst. 1 písm. c) šesté směrnice (srov. rozsudky C-642/11 z 31. 1. 2013, *Stroy trans EOOD*, nebo C-643/11 z 31. 1. 2013, *LVK – 56 EOOD*, nebo C-107/13 ze 13. 3. 2014, *FIRIN OOD*). Osoba, která uvede na vystaveném dokladu DPH, má povinnost odvést tuto daň „*bez ohledu na povinnost odvést tuto daň na základě plnění, jež je předmětem DPH*“ (rozsudek *Stroy trans EOOD*, bod 29) a „*bez ohledu na to, zda zdanitelné plnění bylo uskutečněno*“ (rozsudek *LVK – 56 EOOD*, bod 42). Povinnost odvést daň uvedenou na faktuře tak existuje nezávisle na povinnosti odvést tuto daň z důvodu plnění podléhajícího DPH; právě tím má být vyloučeno nebezpečí ztráty daňových příjmů, které může vzniknout z nároku na odpočet daně uplatněného příjemcem faktury (srov. také rozsudek NSS č. j. 8 Afs 21/2014-30 ze 13. 10. 2014). Pro účely § 108 odst. 4 písm. g) resp. dříve písm. f) ZDPH není proto rozhodné, zda k uskutečnění plnění skutečně došlo. Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 7 Afs 73/2020-35 z 26. 10. 2021, „[v] konečném důsledku ručí tedy

vystavitel faktury nezávisle na zavinění za riziko (tedy abstraktně), že na základě této (nesprávné) faktury může její příjemce provést neoprávněný odpočet daně. Jedná se o abstraktní objektivní odpovědnost vystavitele faktury. Vzniká nejen v případě omylu o správné daňové sazbě (na faktuře je uvedena základní daňová sazba namísto snížené), nýbrž obzvláště i v případě fakturace fiktivních plnění (viz stanovisko generální advokátky Juliane Kokott ze dne 17. 1. 2019 ve věci C-712/17, EN.SA. Srl, body 33 a 34).“

19. Z principu neutrality DPH nicméně vyplývá právo provést opravu, pokud vystavitel faktury prokáže svou dobrou víru nebo pokud včas zcela odstranil nebezpečí ztráty daňových příjmů (rozhodnutí SDEU ve věci C-454/98 z 19. 9. 2000, *Schmeink & Cofreth AG & Co. KG*, spojené věci C-78/02 až C-80/02 z 6. 11. 2003 nebo *LVK – 56 EOOD*). Členskými státy přísluší, aby za účelem zajištění neutrality DPH upravily postup a podmínky provedení opravy bezdůvodně vyúčtované DPH tak, aby bylo možné opravit neodůvodněně vyúčtované daně, pokud vystavitel faktury prokáže svou dobrou víru nebo pokud vystavitel včas zcela vyloučí nebezpečí ztráty daňových příjmů, přičemž tato oprava nesmí záviset na uvážení správce daně.
20. Žalobkyně odmítá, že by měla být při opravě daně vázána unijním právem, s argumentem, že postačí splnění podmínky § 43 ZDPH. Dle jeho odstavce 1 „[v] případě, kdy plátce nebo identifikovaná osoba přiznala daň jinak, než stanoví tento zákon, a tím zvýšila daň na výstupu, je oprávněna provést opravu v dodatečném daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém byla nesprávně uplatněna daň. Opravu lze provést nejdříve ke dni, ve kterém plátce nebo identifikovaná osoba, pro kterou se plnění uskutečnilo, obdržela opravný daňový doklad, nebo ve kterém byla provedena oprava v evidenci pro účely daně z přidané hodnoty.“ Je sice pravdou, že ZDPH nestanoví pro případ opravy daně podmínku dobré víry nebo včasné vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů. Rovněž je i pravdou, že žalobkyně naplnila předpoklad pro opravu daně stanovený v § 43 ZDPH, tedy vystavila opravné daňové doklady, které doručila svým odběratelům, a podala dodatečná daňová přiznání. Unijní úpravu však nelze ignorovat. SDEU v rozsudku C-138/12 z 11. 4. 2013, *Rusedespred*, připomněl, že „podle ustálené judikatury platí, že vnitrostátní soudy jsou při použití vnitrostátního práva povinny vykládat vnitrostátní právo v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu dotčené směrnice, aby tak dosáhly jí zamýšleného výsledku, a tudíž souladu s čl. 288 třetím pododstavcem SFEU. Tato povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva je totiž inherentní systému Smlouvy o FEU v tom, že umožňuje, aby vnitrostátní soudy v rámci svých pravomocí zajistily, když rozhodují o sporu, který jim byl předložen, plnou účinnost unijního práva.“ (totožně rozsudek SDEU ve věci C-282/10 z 24. 1. 2012, *Dominguez*, bod 24; C-397/01 až 403/01 z 5. 10. 2004, *Pfeiffer a další*, bod 114; C-378/07 až C-380/07, *Angelidaki a další*, bod 197 a 198 a nakonec kupř. C-555/07 z 19. 1. 2010, *Küçükdeveci*, bod 48). Jak bylo předestřeno výše, jedním z principů unijního práva, potažmo směrnice 2006/112/ES, je zajištění neutrality DPH. Z posledně citovaného rozsudku vyplývá, že důsledkem uplatnění tohoto principu na institut opravy daně je právo provést opravu za předpokladu, že vystavitel faktury prokáže svou dobrou víru nebo pokud včas zcela odstranil nebezpečí ztráty daňových příjmů. Otázku eurokonformního výkladu přitom již NSS rozebíral i v rozsudku č. j. 1 Afs 101/2019-75 z 19. 11. 2020, podle jehož právní věty „[p]lnou odpovědností správce daně za zákonnost rozhodnutí se rozumí bezvadné právní posouzení (ne)existence daňové povinnosti daňového subjektu z hlediska platného práva v jejím celku, které zahrnuje i eurokonformní rovinu jeho použití a výkladu učiněného nejen soudy, ale všemi orgány veřejné moci.“ Pakliže jsou tedy soudy, jakož i správní orgány, povinny eurokonformního výkladu vnitrostátního práva (v našem případě tedy při výkladu § 43 ZDPH) přihlídnout

mimo jiné ke směrnici 2006/112/ES a jí zamýšleným výsledkům (zajištění neutrality DPH), jsou povinny při posouzení práva žalobkyně na opravu daně zohlednit i předpoklady pro aplikaci opravy dovozené unijním právem.

21. Tento eurokonformní výklad problematiky opravy daně dle § 43 ZDPH potvrdily i tuzemské soudy. NSS v rozsudcích č. j. 7 Afs 73/2020-35, č. j. 3 Afs 381/2019-30 z 25. 10. 2021 nebo č. j. 5 Afs 50/2020-43 z 12. 2. 2021 shledal, že z principu neutrality DPH vyplývá, že právo provést opravu má vystavitel daňového dokladu, prokáže-li svou dobrou víru nebo pokud včas zcela odstraní nebezpečí ztráty daňových příjmů. Soud proto opakuje, že žalobkyně byla oprávněna opravu daně provést mimo jiné i za předpokladu, že naplnila (byť) jednu z uvedených podmínek dovozených judikaturou SDEU (a ostatně i NSS). Samotné vystavení a doručení opravných daňových dokladů odběratelům pro uznání opravy výše daně daňovými orgány proto nepostačuje.
22. Soud uvádí, že totožný výklad zaujal i NSS v rozsudku 27. 3. 2025 (body [39] až [49]), kterým je nyní vázán. NSS navíc v bodě [53] a [54] výslovně uvedl, že „*městský soud provedl v obecné rovině podrobný a správný výklad podmínek, za nichž může daňový subjekt provést opravu výše daně podle § 43 zákona o DPH, a to při zohlednění povinnosti přiznat daň uvedenou na dokladu podle § 108 odst. 4 písm. f) zákona o DPH, ve znění účinném do 30. 9. 2021 [nyní § 108 odst. 4 písm. g) zákona o DPH], která je implementací čl. 203 směrnice o DPH. Tím vyvrátil tvrzení žalobkyně, že nebezpečí ztráty daňových příjmů bylo vyloučeno již postupem podle § 43 zákona o DPH. Přisvědčit lze městskému soudu také v tom, že vystavení daňových dokladů na fiktivní plnění samo o sobě nebrání následné opravě výše daně, je-li splněna podmínka včasného vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů.*“
23. Splnění podmínek pro opravu dle § 43 ZDPH je v daňovém řízení předmětem dokazování (bod 50 rozsudku NSS). Povinnost tvrdit a prokazovat skutečnosti, které opravu výše daně opodstatňují, má osoba, která vystavila doklad, na němž je uvedena vyšší daň (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Afs 222/2020-28, bod 14). Uplatní se obecná povinnost daňového subjektu podle § 92 odst. 3 daňového řádu prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních. Nejde v žádném ohledu o nepřiměřenou povinnost. Byl to totiž právě daňový subjekt, kdo vystavil daňový doklad s nesprávným údajem o výši daně, a nese tak následky spojené s možným nebezpečím vzniku daňové ztráty. (Srov. bod 51 rozsudku NSS z 27. 3. 2025.)
24. Správce daně podle § 92 odst. 5 daňového řádu prokazuje v souvislosti s opravou výše daně skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. To platí i pro opravný daňový doklad. Výše uvedené bez dalšího nevylučuje obecnou povinnost součinnosti osob zúčastněných na správě daní a správce daně podle § 6 odst. 2 daňového řádu. Tato povinnost může mít význam u těch důkazních prostředků, které by daňový subjekt jinak nebyl schopen získat. Správce daně je v tomto ohledu oprávněn vyžádat si podle § 93 odst. 4 daňového řádu od orgánů veřejné moci nebo osob vydání nebo zapůjčení k ohledání listiny nebo jiné věci nezbytné pro správu daní. (Srov. bod 52 rozsudku NSS z 27. 3. 2025.)

3.3. Podmínky pro provedení opravy výše daně v posuzované věci.

25. Pro včasné vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů bylo dle žalobkyně dostačující, že vystavila opravné daňové doklady a doručila je svým odběratelům. Oproti tomu žalovaný konstatoval, že takové jednání nestačilo, neboť prokazatelná ztráta daňových příjmů vznikla

z důvodu, že žádný z odběratelů žalobkyně nepodal dodatečné daňové tvrzení, kterým by nárok na odpočet z původně vystavených faktur vyloučil; ke ztrátě daňových příjmů proto došlo. Žalovaný zdůraznil rovněž časové hledisko věci: žalobkyně přistoupila k vystavení dobropisů až v okamžiku, kdy správce daně započal prověřovat jí uskutečněné obchody. Pokud by žalovaný žalobkyni dovolil opravu daně uskutečnit, popřel by tím zásadu poctivosti.

26. NSS v bodě 54 rozsudku z 27. 3. 2025 konstatoval, že městský soud „*pochybil v tom, že právnímu závěru stěžovatele o nevyločení nebezpečí ztráty daňových příjmů vytkl nedostatečný skutkový základ. V tomto rozsahu vybočil z mezí žalobních bodů a současně nesprávně posoudil unesení důkazního břemene stěžovatele, jde-li o pochybnosti o splnění hmotněprávních podmínek pro opravu výše daně žalobkyní.*“
27. NSS dále uvedl (bod 56 a násl.), že „*žalobkyně v žalobě tvrdila, že kromě postupu podle § 43 ZDPH jí zákon za účelem včasného vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů neukládá žádnou další povinnost něco tvrdit či navrhnout důkazy. Pouze pro případ, že by se městský soud s tímto právním názorem neztotožnil, zpochybňovala zjištěný skutkový stav. Konkrétně vytkla stěžovateli, že se navzdory § 74 odst. 4 zákona o DPH nezabýval možným zahrnutím opravných daňových dokladů v řádných daňových přiznáních odběratelů za období, v němž se tito dozvěděli o skutečnostech rozhodných pro opravu odpočtu daně podle odstavců 1 až 3 tohoto ustanovení. Takovýto důkazní návrh ale žalobkyně v odvolacím řízení neučinila, a to ani v návaznosti na seznámení se zjištěnými skutečnostmi, tedy výzvu podle § 115 odst. 2 daňového řádu. Navíc by šlo o návrh bezpředmětný. Ustanovení § 74 odst. 4 zákona o DPH v posuzované věci nebylo vůbec použitelné, neboť se vztahuje jen k opravě základu daně podle § 42 ZDPH, a nikoli k opravě výše daně podle § 43 ZDPH.*“ V bodech 57 a 58 pak pokračoval: „*Jinak se žalobní argumentace žalobkyně týkala pouze tvrzeného pochybení stěžovatele. To mělo spočívat v tom, že stěžovatel v návaznosti na jí provedenou opravu výše daně a následná kontrolní hlášení neprovedl kontrolní úkony vůči příjemcům daňových dokladů za účelem zjištění, zda jednotliví příjemci promítli vystavené opravné daňové doklady do svých kontrolních hlášení a daňových přiznání. Stěžovatel, resp. správce daně, ale žádnou takovouto zákonnou povinnost nemá. Navíc toto žalobní tvrzení směřovalo k tomu, že po vystavení a doručení opravných daňových dokladů podle § 43 zákona o DPH již bylo věcí stěžovatele, resp. správce daně, aby daň vymáhal po příjemcích opravného daňového dokladu. Pro případ, že by se městský soud neztotožnil s tvrzením o včasném vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů již postupem podle § 43 zákona o DPH, žalobkyně v žádném žalobním bodu neuplatnila argumentaci proti skutkovým zjištěním, na nichž stěžovatel založil svůj závěr o trvání tohoto nebezpečí. Žádnou argumentaci v tomto směru neuplatnila navzdory tomu, že stěžovatel jí na tento svůj závěr upozornil v seznámení se zjištěnými skutečnostmi a poskytl jí lhůtu k tomu, aby se k němu mohla vyjádřit a případně uplatnit důkazní návrhy.*“
28. Soud vázán právními názory NSS uvedenými shora tak konstatuje, že žalobkyně v žalobě tvrdila, že pro opravu daně jí postačí naplnění podmínek § 43 ZDPH, tedy vystavení opravných daňových dokladů, jejich následné doručení příjemcům původních daňových dokladů a následné podání dodatečných daňových přiznání. To vše žalobkyně dle svých slov splnila; postupovala tedy přesně tak, jak je uvedeno v § 43 ZDPH, přičemž zákonodárce v tomto ustanovení ani jinde v ZDPH nestanovil žádnou další dodatečnou podmínku, kterou by měla splnit. S odkazem na rozsudek ve věci *Stadeco* pak žalobkyně uvádí, že vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů může zajistit nutnost opravení faktury. K tomu soud odkazuje na body 16 až 21 tohoto rozsudku, kde jednoznačně dovodil, že jakkoliv je předpokladem opravy výše daně podle § 43 odst. 2 ZDPH vystavení opravných daňových

dokladů nebo provedení opravy výše daně v evidenci pro účely daně, splnění těchto požadavků bez dalšího neznamená zánik povinnosti přiznat daň podle § 108 odst. 4 písm. f) ZDPH, ve znění účinném do 30. 9. 2021 [nyní § 108 odst. 4 písm. g) ZDPH]. Takovýto následek bude dán jen v případě, že k opravě výše daně budou splněny i hmotněprávní podmínky vyplývající z posledně uvedeného ustanovení, tedy že osoba, která vystavila doklad, na kterém uvedla daň, bude v dobré víře nebo včas zamezí nebezpečí vzniku ztráty daňových příjmů. Tyto závěry potvrdil i NSS ve svém rozsudku z 27. 3. 2025 (body 50, 53 a 54).

29. K tomu soud upozorňuje, že dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Soud zásadně není oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Výjimkou z dispoziční zásady je povinnost soudu i bez návrhu vyslovit nicotnost rozhodnutí nebo jeho části (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Další výjimky byly dovozeny judikaturou (např. povinnost soudu přihlídnout z úřední povinnosti k prekluzi daně, srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1419/07, N 112/53 Sb. NU 397 z 6. 5. 2009). Výjimka z dispoziční zásady se připouští i u vad řízení podle § 76 odst. 1 s. ř. s., ovšem pouze za předpokladu, že brání přezkumu správního rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS z 8. 3. 2011). Takové vady soud v nynějším případě nezjistil.
30. Žalobkyně v žádném žalobním bodu neuplatnila argumentaci proti skutkovým zjištěním, na nichž žalovaný založil svůj závěr o trvání nebezpečí ztráty daňových příjmů, resp. zpochybnila jej až pro případ, že by se soud neztotožnil s jejím náhledem na splnění podmínek § 43 ZDPH. Žalobkyně v žalobě sice namítla nepřezkoumatelnost skutkových zjištění žalovaného, avšak učinila tak v kontextu své námitky týkající se nezahrnutí opravných daňových dokladů do řádných daňových přiznání podle § 74 odst. 4 ZDPH. Konkrétně vytkla žalovanému, že se navzdory § 74 odst. 4 ZDPH nezabýval možným zahrnutím opravných daňových dokladů v řádných daňových přiznáních odběratelů za období, v němž se dozvěděli o skutečnostech rozhodných pro opravu odpočtu daně podle odstavců 1 až 3 tohoto ustanovení. Soud však zdůrazňuje, že ačkoliv žalobkyni ve smyslu splnění podmínek pro opravu daně tížilo břemeno tvrzení i břemeno důkazní, takovýto důkazní návrh v odvolacím řízení neučinila, a to ani v návaznosti na seznámení se zjištěnými skutečnostmi, tedy výzvu podle § 115 odst. 2 daňového řádu, v níž byla s náhledem žalovaného na splnění podmínek pro aplikaci § 43 ZDPH seznámena. Jak navíc konstatoval NSS v rozsudku z 27. 3. 2025, šlo by o návrh bezpředmětný, neboť § 74 odst. 4 ZDPH v posuzované věci nebylo vůbec použitelné: Vztahuje se totiž jen k opravě základu daně podle § 42 ZDPH, a nikoli k opravě výše daně podle § 43 ZDPH. (Srov. body 56 a 58 rozsudku NSS z 27. 3. 2025.)
31. Soud v souladu se závazným názorem NSS zdůrazňuje, že povinnost prokázat skutečnosti opravňující k opravě výše daně měla podle § 92 odst. 3 daňového řádu žalobkyně. Ta původně toliko podala dodatečné daňové přiznání. Žalovaný ji v seznámení se zjištěnými skutečnostmi vytkl, že nedodala příslušné doklady, a poukázal na to, že žádný z příjemců opravných daňových dokladů si nepodal dodatečné daňové přiznání, což k jeho dotazu potvrdili příslušní správci dani. Uplatnění nároku na odpočet daně těmito příjemci na základě původních daňových dokladů žalovaný sice toliko předpokládal (dotázaní správci daně jej výslovně potvrdili u společnosti BS PROMO), žalobkyně však toto východisko nijak nezpochybovala a sama je připustila. Jinak by ostatně nedávala smysl její argumentace z vyjádření k seznámení se zjištěnými skutečnostmi, podle níž měl správce daně v návaznosti

na její následná kontrolní hlášení a vzniklý nesoulad s kontrolními hlášeními příjemců daňových dokladů provést vůči nim kontrolní úkony. (Srov. bod 59 rozsudku NSS z 27. 3. 2025)

32. Soud rovněž konstatuje, že daňové orgány nemají s ohledem na rozložení důkazního břemene žádnou povinnost provést kontrolní úkony vůči příjemcům daňových dokladů za účelem zjištění, zda jednotliví příjemci promítli vystavené opravné daňové doklady do svých kontrolních hlášení a daňových přiznání (srov. body 23 a 24 tohoto rozsudku). Žalobkyně jim tedy chybně absenci provedení těchto úkonů přičítá k tíži. Navíc žalobní tvrzení ohledně absence provedení kontrolních úkonů vůči odběratelům směřovalo k tomu, že po vystavení a doručení opravných daňových dokladů podle § 43 zákona o DPH již bylo věcí žalovaného, resp. správce daně, aby daň vymáhal po příjemcích opravného daňového dokladu. (Srov. bod 57 rozsudku NSS z 27. 3. 2025.)
33. Skutečnosti zjištěné žalovaným pak byly zcela postačující pro zpochybnění toho, že bylo včas vyloučeno nebezpečí ztráty daňových příjmů. Skutková zjištění žalovaného ohledně toho, že žádný z odběratelů žalobkyně nepodal dodatečné daňové tvrzení, kterým by nárok na odpočet z původně vystavených faktur vyloučil, a k nebezpečí ztráty daňových příjmů tedy došlo, navíc mají základ v provedeném dokazování, které zohledňovalo rozložení důkazního břemene mezi žalobkyni a žalovaného v souladu s § 92 odst. 3 a § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Bylo na žalobkyni, aby navrhla provedení důkazů za účelem prokázání oprávněnosti opravy výše daně, byť by jejich získání případně vyžadovalo součinnost správce daně. Žalobkyně ale na seznámení se zjištěnými skutečnostmi reagovala pouze dodáním opravných daňových dokladů a doručenek, které se k nim vztahují. Jinak žádné důkazy nenavrhla. Z žádného zákonného ustanovení ani z povahy věci nevyplývá, že by důkazní břemeno ohledně vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů nesl ve vztahu k některým skutečnostem bez dalšího žalovaný, resp. správce daně. (Srov. bod 60 rozsudku NSS z 27. 3. 2025.)
34. Z uvedených důvodů proto soud pro nadbytečnost neprovedl důkazy předložené žalovaným v rámci soudního řízení, a to Kontrolní hlášení odběratelů za 3. čtvrtletí 2020 a doplnění stanoviska správce daně z 21. 3. 2025. I bez těchto důkazů totiž bylo v daňovém řízení dostatečně prokázáno, že žalobkyně nesplnila podmínku pro opravu daně v podobě včasného vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů.
35. Soud na tomto místě připomíná své úvahy ohledně žalobkyniny dobré víry stran vystavení daňových dokladů. Je si vědom toho, že žalobkyně primárně mířila na formální splnění § 43 ZDPH, aniž by výslovně tvrdila (a tím méně prokazovala), že byla v dobré víře ohledně vystavování původních daňových dokladů. V žalobě toliko uvedla, že judikatura výslovně připustila provedení opravy výše daně i v případě vystavení fiktivních dokladů. Neboť se však NSS v rozsudku z 27. 3. 2025 výslovně nevyjádřil k původním úvahám městského soudu vyjádřeným v rozsudku z 21. 12. 2023 ohledně splnění druhé podmínky a neboť pro opravu dle § 43 ZDPH stačí splnění pouze jedné podmínky – tedy bez ohledu na včasné vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů stačí žalobkyni prokázat dobrou víru při vystavování daňových dokladů – soud z opatrnosti konstatuje následující.
36. SDEU v rozsudku C-712/17 z 8. 5. 2019, *EN.SA. Srl.*, dovedil, že „*EN.SA. vědomě vystavila faktury, které neodpovídají žádnému skutečnému plnění. Za těchto okolností se tato společnost nemůže dovolávat dobré víry.*“ Žalovaný přitom v rámci bodů 23 až 31 napadeného rozhodnutí přesvědčivě vyložil, že žalobkyně jednala účelově a byla si vědoma, že vystavuje

fiktivní daňové doklady. Ostatně ani sama žalobkyně v žalobě s těmito závěry nepolemizuje; toliko uvádí, že se v průběhu své nelehké životní situace plně spolehla na svoji účetní (paní Ch.) a přenechala jí veškeré záležitosti týkající se účetnictví a podávání daňových přiznání. O tom, že paní Ch. za žalobkyni mimo jiné vystavovala faktury na fiktivní plnění, která pak zahrnuje do daňových přiznání, žalobkyně neměla žádné podvědomí a k takovému jednání nikdy nedala pokyn. Jak však žalovaný uvedl již v napadeném rozhodnutí, daňové přiznání za 3. čtvrtletí 2020 bylo podáno elektronicky datovou zprávou neopatřenou uznávaným elektronickým podpisem, proto musel být na „Potvrzení podání učiněné datovou zprávou, neopatřenou uznávaným el. podpisem“ žalobkynin vlastnoruční podpis, neboť v době podání přiznání (4. 11. 2020) neexistovala žádná jiná osoba oprávněná k podpisu dokumentu. Žalobkyně tak musela souhlasit s hodnotami uvedenými v přiznání, ačkoliv nemohly odrážet její skutečné podnikání; musela tedy vědět, že potvrzený stav neodpovídá skutečnosti, a nemohla být proto v dobré víře. Stejně tak žalobkyně vlastnoručně podepsala potvrzení podání přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2021, resp. hodnoty tam uvedené, neodpovídající její reálné ekonomické činnosti. Totéž bylo zjištěno i u historických zdaňovacích období (žalovaným zmapovaných od roku 2018), ve kterých žalobkyně rovněž čerpala nadměrný odpočet, který jí byl uhrazen na bankovní účet zřejmě neoprávněně. Pokud by žalobkyně byla v dobré víře, povšimla by si, že jsou jí na bankovní účet hrazeny prostředky, které neodpovídají skutečnosti, resp. její reálné ekonomické činnosti. Za účelem ověření vlastnoručního podpisu žalobkyně na potvrzení podání učiněných datovou zprávou neopatřenou uznávaným elektronickým podpisem bylo s žalobkyní rovněž provedeno 2. 2. 2022 ústní jednání, z něhož vyplynulo, že žalobkyně paní Ch. „kryje“ a na některé otázky odpovídala nepravdivě nebo některé skutečnosti zamlčovala. S těmito závěry žalobkyně v žalobě polemizovala toliko v obecné míře a konkrétní zjištění žalovaného ničím nevyvracela.

37. Žalovaný rovněž přílehavě odkázal na rozsudek NSS č. j. 3 Afs 398/2021-94 z 28. 6. 2023, který řešil případ podobný tomu žalobkyninu. *„Tvzení žalobkyně, že se jednalo výlučně o pochybení externího účetního poradce není věrohodné. Krajský soud v napadeném rozsudku přesvědčivě vysvětlil, že jednání tohoto poradce se přičítá žalobkyni a že jediný společník a jednatel žalobkyně musel mít vědomost přinejmenším o ‚přebytcích‘ peněžních toků jím ovládaných zahraničních společností, které neodváděly daň. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že jednatel žalobkyně měl jednat s péčí řádného hospodáře a přinejmenším se zajímat o to, zda zahraniční společnosti v delším časovém horizontu plní povinnosti vůči zahraničním daňovým orgánům.“* I žalobkyně musela mít povědomí minimálně o vrátcích DPH (nadměrný odpočet), které jí pravidelně chodily na bankovní účet. Namísto toho, aby si tohoto jevu všimla a adekvátně na něj reagovala, započala „konat“ až v okamžiku, kdy správce daně přistoupil k prověřování jí uplatněných daňových přiznání, a v tomto okamžiku sama přiznala fiktivnost plnění. Soud dodává, že žalobkyně jakožto podnikatelka měla především sama odpovědnost za chod svého podnikání a účetnictví, jinými slovy bylo na ní, aby měla povědomí o tak zásadních úkonech týkajících se vystavování dokladů a uplatňování (ne)odpovídajících hodnot v daňových přiznání, které podléhají kontrole daňových orgánů.
38. Soud je tedy nucen konstatovat, že žalobkyně nesplnila (ani neprokázala s ohledem na rozložení důkazního břemene) ani druhou materiální podmínku pro opravu daně dle § 43 ZDPH, tedy prokázání své dobré víry.

4. Závěr a náklady řízení.

39. Soud shledal, že ačkoliv předpokladem opravy výše daně podle § 43 odst. 2 ZDPH je vystavení opravných daňových dokladů nebo provedení opravy výše daně v evidenci pro účely daně, splnění těchto požadavků bez dalšího neznamená zánik povinnosti přiznat daň podle § 108 odst. 4 písm. f) zákona o DPH, ve znění účinném do 30. 9. 2021 [nyní § 108 odst. 4 písm. g) zákona o DPH]. Takovýto následek bude dán jen v případě, že osoba, která vystavila doklad, na kterém uvedla daň, bude v dobré víře nebo včas zamezí nebezpečí vzniku ztráty daňových příjmů. Žalobkyně však chybně předpokládala, že jí postačí formální splnění podmínek § 43 ZDPH; splnění ostatních podmínek žalobkyně zpochybňovala jen kuse bez relevantních souvislostí, ačkoliv ji v tomto směru tížilo důkazní břemeno. Soud přitom považuje za dostatečný závěr žalovaného, opírající se o provedené dokazování, podle něž žalobkyně nebyla v dobré víře a současně včas nezamezila nebezpečí vzniku ztráty daňových příjmů. Vzhledem k tomu soud tu část žaloby, o níž dosud pravomocně nerozhodl, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
40. Výrok o nákladech účastníků řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud při tom vyšel z rozsudku NSS č. j. 1 As 61/2008-98 z 19. 11. 2008, podle něž *„v novém rozhodnutí, kterým se řízení končí (§ 61 odst. 1 s. ř. s.), krajský (zde městský) soud rozhoduje znovu o náhradě nákladů řízení, a to komplexně. Do těchto nákladů řízení patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.“* Soud již v předchozím rozsudku zamítl jako nedůvodnou část žaloby směřující proti výroku II. napadeného rozhodnutí, v tomto rozsahu tedy nemá žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení. A tentýž závěr platí nakonec také o části žaloby proti výroku I. napadeného rozhodnutí, proto nemá žalobkyně právo na náhradu nákladů ani řízení o žalobě, ani řízení o kasační stížnosti. Žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, nevznikly žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení za níže uvedených podmínek. **Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. v rozsahu otázek, které byly již vyřešeny předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v této věci, přípustná jen tehdy, pokud stěžovatel tvrdí, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V rozsahu, v němž není přípustná kasační stížnost, je přímo proti tomuto rozhodnutí přípustná ústavní stížnost (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 926/19 z 2. 7. 2019).**

Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. června 2025

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu